

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 427/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 12/2018 zo 14. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 12/2018 zo 14. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala vo svojej trestnej veci návrh na povolenie obnovy konania, ktorý bol uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 Nt 7/2017 z 19. decembra 2017 zamietnutý (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Proti označenému uzneseniu podala sťažovateľka bezprostredne po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí sťažnosť. Vo svojom podaní z 19. decembra 2017 uviedla, že svoju sťažnosť odôvodní po doručení uznesenia okresného súdu. Do dňa konania neverejného zasadnutia krajského súdu (14. marec 2018) však svoju sťažnosť vôbec neodôvodnila. O jej sťažnosti rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že napadnuté uznesenie je svojvoľné, arbitrárne a predčasné. K tomuto ďalej uvádza, že jej nepriaznivý zdravotný stav, ako i nepriaznivý zdravotný stav jej detí sú relevantnou skutočnosťou na povolenie obnovy konania. Táto skutočnosť nebola okresnému súdu v čase rozhodovania o jej trestnej veci známa, keďže symptómy ochorenia sa u sťažovateľky prejavili až vo výkone trestu odňatia slobody.

Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd rozhodol o jej návrhu na povolenie obnovy konania bez toho, aby nariadil vykonanie znaleckého posudku k jej zdravotnému stavu, resp. aspoň vyžiadal o odborné vyjadrenie k tejto otázke. Toto pochybenie okresného súdu následne nenapravil ani krajský súd v napadnutom uznesení. Okrem toho lekársku správu [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za relevantnú, pretože tento je „zamestnancom“ Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Sťažovateľka zároveň žiada, aby jej ústavný súd ustanovil právneho zástupcu pre toto konanie.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos/12/2018 z 14. 03. 2018 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos/12/2018 z 14. 03. 2018 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej

judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý mal nesprávne vyhodnotiť jej zdravotný stav a zdravotný stav jej detí ako skutočnosť, ktorá nie je dôvodom na obnovu konania v jej trestnej veci. Zároveň sťažovateľka namieta, že okresný súd nenariadil v jej veci znalecké dokazovanie jej zdravotného stavu a toto jeho pochybenie nenapravil ani krajský súd. Napokon namieta, že lekársku správu o jej zdravotnom stave vyhotovil lekár, ktorý nie je nestranný, pretože je zamestnancom [REDACTED]

So zreteľom na uvedené námietky sťažovateľky ústavný súd napadnuté uznesenie preskúmal, pričom pri jeho hodnotení vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia uviedol: *„Pokiaľ išlo o lekárske správy preukazujúce zdravotný stav odsúdenej, na ktoré v návrhu odsúdená poukazovala, tu bol súd toho názoru, že predmetné nie je možné subsumovať pod pojem – nová skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. K tomuto je vhodné dodať, že ani skutočnosti na ktoré odsúdená v návrhu poukazovala a dokladovala lekáorskými správami, v ktorých mali byť deklarované diagnózy, teda*

ochorenia ohrozujúce život a zdravie odsúdenej (ako to tvrdila odsúdená) sa na verejnom zasadnutí nepotvrдили. Správou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 10. 2017 bolo preukázané, že odsúdená je viac rokov liečená a sledovaná endokrinológom pre autoimunitný zápal štítnej žľazy, cca od roku 2010, ďalej pre chronický zápal sliznice žalúdka a je u nej viac rokov anamnestická evidentná intolerancia laktózy (mliečneho cukru) s opakovane dokázanou nízkou aktivitou enzýmu štiepiaceho laktózu. Pacientkou uvádzané ochorenie na celiakiju nebolo vykonanými vyšetreniami potvrdené už v roku 2016. Počas pobytu vo výkone trestu bola pacientka opakovane podrobená vyšetreniam imunológom a gastroenterológom, ktorí vyslovili podozrenie na histamínovú intoleranciu. Počas jej pobytu v ÚVTOS bol potvrdený chronický zápal sliznice žalúdka. Hypertenzia sa u pacientky nepotvrдила, tlak mala normálny. Pri užívaní hormónu štítnej žľazy bola odsúdená bez klinických príznakov ochorenia štítnej žľazy. Popísané ochorenia pacientky, túto priamo na živote neohrozujú a nepredstavujú dôvod nemožnosti výkonu trestu odňatia slobody. Vzhľadom na neznášanlivosť mliečnych produktov je u nej limitovaný príjem bežnej stravy a je nutná individuálna špecifická príprava stravy a možnosť obstarania si špecifických potravín.

Z listinných dôkazov bolo zistené, že odsúdená bola ostatne hospitalizovaná v Nemocnici pre obvinených a odsúdených a ÚVTOS [REDAKOVANÉ] v období od 19. 09. 2017 do 31. 10. 2017, pričom jej boli vykonané viaceré vyšetrenia. Žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali tvrdenia odsúdenej a obavy, ktoré ako ich označila, že majú byť novou skutočnosťou v konaní o povolenie obnovy konania preukázané neboli. Rovnako to nebolo preukázané ani v listinách, ktoré odsúdená súdu predložila.

Poukazovanie na nepriaznivý zdravotný stav detí odsúdenej nie je ani dôkazom a ani skutočnosťou relevantnou pre to, aby súd vyhovel návrhu odsúdenej a z toho dôvodu povolil obnovu konania.

Súd v ďalšom konštatoval, že návrh, ktorý smeruje na povolenie obnovy konania by mal obsahovať taký dôkaz, resp. označovať takú skutočnosť, ktoré súdu neboli známe v konaní pred súdom, ktorý rozhodoval o vine a o treste odsúdenej. Súdu žiaden takýto dôkaz, resp. skutočnosť ku dňu konania verejného zasadnutia predložené neboli. Odsúdená na opakované otázky smerujúce k tomu aby takéto dôkazy, alebo skutočnosti predložila,

resp. ich špecifikovala na verejnom zasadnutí uviedla, že nimi nedisponuje a nevie uviesť kde by sa mali nachádzať.

...

Súd na verejnom zasadnutí odmietol vykonať dôkaz spočívajúci v návrhu odsúdenej na výsluchu [REDAKOVANÉ] a znalecké skúmanie jej zdravotného stavu. Odsúdená v návrhu neuviedla žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by mal súd jej návrhu vyhovieť. Podľa názoru súdu skutočnosti, ku ktorým mali byť menované osoby vypočuté, resp. oblasť znaleckého skúmania znalca, ktorého navrhla nemá pre rozhodnutie súdu o jej návrhu na povolenie obnovy konania relevanciu. Vykonaním navrhovaných dôkazov by neboli zabezpečené žiadne nové skutočnosti a ani nové dôkazy, ktoré by boli spôsobilé vytvoriť kvalifikovaný priestor pre vyhovieť jej návrhu na povolenie obnovy konania. Spomenuté dôkazy nemajú charakter dôkazov, ktoré by mali vplyv na vydanie iného rozhodnutia o vine odsúdenej, resp. pri ukladaní druhu a výšky trestu. “

Krajský súd aj napriek skutočnosti, že sťažovateľka svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu vôbec neodôvodnila, uznesenie okresného súdu preskúmal a v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: „Konštatovanie prvostupňového súdu, že v predloženej veci neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania je správne a rozvedené dôvody, o ktoré tento záver prvostupňový súd opiera, zodpovedajú zákonu. Podmienky obnovy konania upravuje ustanovenie § 394 Tr. por. Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v tomto ustanovení. Z hľadiska splnenia podmienok povolenia obnovy konania v zmysle odseku 1 nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, vedel navrhovateľ, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli súdu skôr známe.

V tejto súvislosti záver prvostupňového súdu, že lekárske správy osvedčujúce zdravotný stav odsúdenej, nie je možno subsumovať pod pojem nová skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por., je správny a nadriadený súd sa bez výhrad s týmto záverom stotožňuje. Rovnaký záver platí i pre nepriaznivý zdravotný stav detí odsúdenej...

Krajský súd po prieskume veci uzatvára, že odsúdená [REDAKOVANÉ] v tomto sťažnostnom konaní a ani v konaní pred prvostupňovým súdom neuviedla žiadne

skutočnosti ani dôkazy, ktoré by v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. boli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi spôsobilé privodiť dôvodný predpoklad pre možnú zmenu odsúdenou namietaného právoplatného rozsudku. V tejto súvislosti ani krajský súd argumenty odsúdenej uplatnené v návrhu na povolenie obnovy konania neakceptoval s tým, že poukazuje na presvedčivé a zákonu zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého uznesenia s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožňuje.“

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie v spojení s uznesením okresného súdu dáva jasnú a dostatočnú odpoveď na sťažovateľkou prednesené námietky, a síce, či jej nepriaznivý zdravotný stav a nepriaznivý zdravotný stav jej detí možno v zmysle § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) považovať za skutočnosti súdu skôr neznáme, vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k pomerom páchatel'a (sťažovateľky). Sťažovateľka tieto závery okresného súdu a krajského súdu vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad (§ 394 a nasl. Trestného poriadku) uplatnený krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľky je výlučne výrazom jej odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 100/2017). Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu,

ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ sťažovateľka namieta nevykonanie znaleckého dokazovania, a to že lekársku správu [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za relevantnú, ústavný súd konštatuje, že tieto námietky mohla sťažovateľka uplatniť už vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorú však vôbec neodôvodnila a odňala tak krajskému súdu možnosť preskúmať ich. Už len táto skutočnosť sama osebe je dostatočnou pre záver, že túto časť jej sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie. Ako už totiž bolo uvedené, ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Pokiaľ sťažovateľka v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohla predniesť, ale nepredniesla v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľka taktiež namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením.

Ústavný súd konštatuje, že pri sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie práv podľa dohovoru, ústavný súd konštantne (napr. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 510/2011, IV. ÚS 601/2013, III. ÚS 1/2016) vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci A. B. proti Slovenskej republike zo 4. 3. 2003), v zmysle ktorej pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo

nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V tomto uznesení konštatované dôvody neprijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie sú totiž vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľky takej povahy, že by ich nebolo možné odstrániť ani potom, ako by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľke v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018